

Effect of a Family Participation Program on Sexual Assault Prevention
Among Guardians of Middle School Girls in Communities*
ผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ
ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน*

เนตรนภา	ศรีอินทร์คำ **	Netnapa	Sri-inkum **
สุมาลี	เลิศมัลลิกาพร ***	Sumalee	Lirtmunlikaporn ***
วิลาวณีย์	เดือนราษฎร์ ****	Wilawan	Tuanrat ****

Abstract

Sexual assault prevention among middle school girls through family participation is extremely necessary. This study used a quasi-experimental design with two groups which aimed to examine the effect of a family participation program on sexual assault prevention among guardians of middle school girls in communities. The participants were 42 parents of middle school girls assigned to a control or an experimental group with 21 participants in each group. The instruments used in this study consisted of a family participation program, developed from Cohen and Uphoff's participation concept; a handbook on sexual assault among middle school girls for guardians; and a questionnaire on sexual assault prevention among guardians of middle school girls. The instruments were approved by six experts with a content validity index value of .94 and a reliability value of .95. Data were analyzed by descriptive statistics, paired t-test, and independent t-test.

The research results revealed that after the family participation program 1) guardians in the group receiving the program had a higher mean score for sexual assault prevention than before receiving the program ($t = 5.57, p < .001$) and 2) parents in the group receiving the program had a higher mean score for sexual assault prevention than the group who did not receive the program ($t = 5.89, p < .001$).

The results of this study show that this family participation program can increase sexual assault prevention among guardians of middle school girls in communities and, therefore, should be implemented to help prevent further sexual assault of middle school girls in other schools.

Keywords: Participation; Family participation program; Sexual assault prevention; Guardians; Middle school girls

* Master's thesis, Master of Nursing Science Program in Community Nurse Practitioner, Faculty of Nursing, Chiang Mai University

** Corresponding author, Graduate student of Nursing Science Program in Community Nurse Practitioner, Faculty of Nursing, Chiang Mai University; e-mail: Ornneta@hotmail.com

*** Assistant Professor, Faculty of Nursing, Chiang Mai University

**** Associate Professor, Faculty of Nursing, Chiang Mai University

Effect of a Family Participation Program on Sexual Assault Prevention
Among Guardians of Middle School Girls in Communities
ผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ
ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน

บทคัดย่อ

การป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการมีส่วนร่วมของครอบครัว มีความจำเป็นอย่างยิ่ง การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง แบบสองกลุ่ม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัว ต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน กลุ่มตัวอย่างคือผู้ปกครองเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 42 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองกลุ่มละ 21 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย โปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัว ที่พัฒนามาจากแนวคิดทฤษฎีการมีส่วนร่วมของโคเฮน และอัฟฮอฟ คู่มือการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสำหรับผู้ปกครอง และแบบสอบถามการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของผู้ปกครองนักเรียนเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เครื่องมือได้รับการตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่าน มีค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา เท่ากับ .94 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .95 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา สถิติ Paired t-test และ Independent t-test

ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ 1) ผู้ปกครองกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมฯ มีคะแนนเฉลี่ยการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศสูงกว่าก่อนได้รับโปรแกรมฯ ($t = 5.57, p < .001$) และ 2) ผู้ปกครองกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมฯ มีคะแนนเฉลี่ยการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับโปรแกรมฯ ($t = 5.89, p < .001$)

ผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า โปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวมีผลทำให้การป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชนเพิ่มขึ้นได้ ดังนั้นควรมีการนำโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวนี้ มาใช้เพื่อป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนต่อไป

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วม โปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัว การป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ ผู้ปกครอง เด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

* วิทยานิพนธ์หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

** ผู้เขียนหลัก นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, e-mail: Ornneta@hotmai.com

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

**** รองศาสตราจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

วันที่รับบทความ 8 สิงหาคม 2566 วันที่แก้ไขบทความ 9 พฤษภาคม 2567 วันที่ตอบรับบทความ 24 พฤษภาคม 2567

Effect of a Family Participation Program on Sexual Assault Prevention Among Guardians of Middle School Girls in Communities ผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การล่วงละเมิดทางเพศในเด็ก เป็นการละเมิดสิทธิอย่างร้ายแรงและเป็นปัญหาด้านสาธารณสุขทั่วโลก ปัจจุบันปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศ เป็นปัญหาที่ทุกประเทศทั่วโลกให้ความสำคัญ ซึ่งในประเทศบราซิล จากการสำรวจข้อมูล ในปี ค.ศ. 2020 พบว่า เด็กผู้หญิงร้อยละ 87 และเด็กผู้ชายร้อยละ 13 ตกเป็นเหยื่อของการล่วงละเมิดทางเพศในเด็ก ในช่วงระยะเวลา 5 ปี และเด็กผู้หญิงที่มีความเสี่ยงต่อการล่วงละเมิดทางเพศมากที่สุด จะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 12 ถึง 14 ปี (Mileva et al., 2020) สำหรับประเทศไทยสถิติการล่วงละเมิดทางเพศในเด็ก ปี พ.ศ. 2556-2558 พบว่า มีการล่วงละเมิดทางเพศจำนวน 13,904, 5,089 และ 6,740 ครั้ง ตามลำดับ (World Health Organization, 2022)

ข้อมูลจากมูลนิธิพิริยมาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้แถลงผลการดำเนินงาน และสถิติรับเรื่องราวร้องทุกข์ ประจำปี พ.ศ. 2563 พบว่า ปัญหาที่ถูกร้องเรียนมากที่สุดคือ ปัญหาการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งในปี พ.ศ. 2563 มีผู้มาร้องทุกข์ขอความช่วยเหลือเพิ่มมากกว่าปี พ.ศ. 2562 ร้อยละ 9.80 ซึ่งร้องทุกข์เฉลี่ยต่อวันร้อยละ 2.40 พบว่าอันดับที่ 1 ผู้ที่กระทำเป็นคนรู้จัก (ร้อยละ 43.26) อันดับที่ 2 ผู้ที่กระทำเป็นญาติ คนในครอบครัว (ร้อยละ 30.60) และอันดับที่ 3 ผู้ที่กระทำเป็นคนข้างบ้าน (ร้อยละ 5.60) (Vijitpreecha, 2020) ผู้ถูกล่วงละเมิดทางเพศ พบมากในเพศหญิงช่วงอายุ 11-15 ปี ร้อยละ 66.50 โดยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นร้อยละ 52.30 (Pangsorn & Sithicharoon, 2018) และสถิติการล่วงละเมิดทางเพศในชุมชนส่วนใหญ่เกิดในที่พักของผู้ถูกระทำ รองลงมาเกิดในที่พักของผู้กระทำ และสถานที่เปลี่ยว (Chanphong, 2019)

การล่วงละเมิดทางเพศ เป็นพฤติกรรมที่ละเมิดสิทธิของผู้อื่นในเรื่องเพศ (Chulpan, 2017) เป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์รูปแบบหนึ่งของการกระทำทางเพศ เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นโดยการบังคับ หลอกลวง หรือชักจูง โน้มน้าวโดยไม่ได้เป็นการยินยอม (Kirdin et al., 2019) อาจเป็นการกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำที่เกิดขึ้นได้ทั้งในและนอกสถานศึกษา (Jaikla & Jaikla, 2019) ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศเพิ่มความรุนแรงมากยิ่งขึ้นในสังคมไทย และพบปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศจากการกระทำของคนที่มีความใกล้ชิดกับผู้ถูกระทำ เช่น พ่อเลี้ยงกระทำกับลูกเลี้ยง (Department of Mental Health, 2018) ซึ่งการล่วงละเมิดทางเพศสามารถส่งผลกระทบต่อเด็กและครอบครัว ก่อให้เกิดปัญหาสังคมตามมา (Jaikla & Jaikla, 2019)

ปัจจัยที่ทำให้เด็กหญิงเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศ จากการศึกษาพบปัจจัยที่ก่อให้เกิดการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กหญิงที่ผ่านมาแบ่งเป็น ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก โดยปัจจัยภายใน ประกอบด้วย 1) ลักษณะทางด้านร่างกายที่อ่อนแอตามธรรมชาติ เช่น เด็กเพศหญิง รูปร่างผอมเป็นกลุ่มเสี่ยงมากที่สุด 2) การไม่รักษาวนสวนต์ โดยการแต่งกายที่ล่อแหลม ไม่มีมิดชิด รวมถึงการเที่ยวกลางคืน และ 3) การดื่มสุราและใช้สารเสพติดของเด็ก เป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ เพราะไม่มีความสามารถควบคุมตนเอง และป้องกันตนเองได้จนก่อให้เกิดการล่วงละเมิดทางเพศขึ้น สำหรับปัจจัยภายนอก ประกอบด้วย 1) สถานที่อยู่อาศัยไม่ปลอดภัย 2) สื่อต่าง ๆ ที่ยั่วให้เกิดพฤติกรรมทางเพศในเด็กหญิง เช่น แอปพลิเคชันไลน์ เฟสบุ๊ค อินสตาแกรม และแอปหาคู่ เป็นต้น 3) เพื่อน เพื่อนที่พาไปในทางที่ผิด หรือชักจูงเข้าไปในสถานการณ์เสี่ยงต่อการเกิดการล่วงละเมิดทางเพศ เช่น ไปเที่ยวบ้านเพื่อน ไปทำงานบ้านเพื่อน ไปร้านเหล้า ไปร้านอาหาร เป็นต้น 4) ครอบครัว ในสังคมปัจจุบันภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปมาก ทำให้ครอบครัวต้องทำงานหารายได้จากนอกบ้านเพิ่มมากขึ้น จนทำให้บทบาทหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนด้านสังคมให้กับเด็กจึงลดลง ซึ่งปัจจัยที่กล่าวมาสามารถนำมาเป็นแนวทางในการวางแผนแก้ไขปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กหญิงได้ (Kirdin et al., 2019)

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า ในประเทศไทยมีการแก้ไขปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศ โดยส่วนใหญ่เน้นการอบรมเด็กหญิงให้มีความรู้ในการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และฝึกทักษะการป้องกันการถูก

Effect of a Family Participation Program on Sexual Assault Prevention Among Guardians of Middle School Girls in Communities ผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน

ล่วงละเมิดทางเพศ (Klatthong, 2006; Srithongkun et al., 2019) ถึงแม้ว่าจะมียุทธศาสตร์การป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นระดับชาติ พ.ศ. 2560-2569 ตามพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. 2559 โดยมีกรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้นำ และประสานภาคีเครือข่าย เพื่อให้ได้ซึ่งยุทธศาสตร์ที่แก้ไขปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศ ในโรงเรียนมีการนำยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาระบบการศึกษาที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้านเพศศึกษาและทักษะชีวิตที่มีคุณภาพ และมีระบบการดูแลช่วยเหลือที่เหมาะสมมาใช้ โดยมีการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับเพศศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาสายสามัญ รายวิชาสุขศึกษา อย่างไรก็ตามพบการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษายังไม่มีประสิทธิภาพ เช่น วิธีสอนส่วนใหญ่เน้นการบรรยาย ขาดสื่อการสอนที่น่าสนใจ ครูสอนสุขศึกษาไม่ได้รับการอบรมการสอนเพศศึกษาโดยตรง การเรียนการสอนยังไม่ครอบคลุมรอบด้านในทุกประเด็นโดยเฉพาะทักษะการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ (Committee for Prevention and Resolution of Teenage Pregnancy Problems, 2016)

ในด้านการจัดบริการสุขภาพทางเพศแก่วัยรุ่น เริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 โดยปัจจุบันมีการจัดบริการแก่วัยรุ่นทุกกลุ่มในบริบทต่าง ๆ ได้แก่ ในสถานบริการสาธารณสุข ในสถานศึกษา และในชุมชน อย่างไรก็ตามพบว่ายังมีจำนวนวัยรุ่นเข้ามาใช้บริการอยู่น้อย นอกจากนี้ ยังขาดการส่งเสริมบทบาทครอบครัว และชุมชน ที่จะสร้างสัมพันธภาพและการสื่อสารทักษะการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของวัยรุ่น โดยเฉพาะกลุ่มพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง ให้มีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถดูแลบุตรหลานไม่ให้เกิดการถูกล่วงละเมิดทางเพศ (Committee for Prevention and Resolution of Teenage Pregnancy Problems, 2016)

จากข้อมูลดังกล่าวพบว่า จำนวนของเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศยังเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการอบรมให้แก่เด็กหญิงจึงไม่เพียงพอต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ (Srithongkun et al., 2019) ทั้งนี้ สุวิมล เกิดอินทร์ (Kirdin et al., 2019) ให้ข้อเสนอแนะว่า การป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กหญิง ควรมุ่งไปที่ผู้ปกครองของเด็กหญิง เพราะผู้ปกครองเป็นบุคคลสำคัญในการอบรมสั่งสอน และปกป้องเด็กหญิงจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ เมื่อเด็กได้รับการป้องกันด้วยการเลี้ยงดูจากผู้ปกครองจะทำให้เด็กมีภูมิคุ้มกันที่พึงประสงค์ ที่เกิดจากการได้รับความรักความเอาใจใส่ การฝึกให้รู้จักระเบียบวินัย รู้จักการควบคุมตนเอง ฝึกให้มีทักษะชีวิตในการแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้อง รวมถึงการถูกสอนให้เลือกคบเพื่อนที่ดี เป็นการฝึกทักษะทางสังคม ซึ่งการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศจึงควรเริ่มต้นจากผู้ปกครอง และผู้ปกครองควรได้รับการส่งเสริมความรู้และทักษะในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศร่วมด้วย เพื่อให้การป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กมีประสิทธิภาพมากขึ้น (Guo et al., 2019)

จากการศึกษาเกี่ยวกับการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของผู้ปกครองพบว่า มีการศึกษาผลของโปรแกรมพัฒนาทักษะชีวิตโดยการสนับสนุนของผู้ปกครองในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ในนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (Srithongkun et al., 2019) ซึ่งโปรแกรมดังกล่าว เป็นการพัฒนาทักษะชีวิตให้แก่ นักเรียนหญิงร่วมกับการสนับสนุนของผู้ปกครองในการให้ข้อมูลข่าวสาร และสนับสนุนทางด้านอารมณ์ ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตามการศึกษานี้ยังมีข้อจำกัด การวัดผลของประสิทธิภาพของโปรแกรมในมุมมองของผู้ปกครองเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการวางแผน และการมีส่วนร่วมหาแนวทางแก้ไขที่เหมาะสมกับบริบทครอบครัวและชุมชนอย่างเป็นระบบ หากผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมจะส่งผลให้การป้องกันมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะผู้ปกครองเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็กและมีบทบาทในการสนับสนุนให้เด็กเกิดการรับรู้ได้อย่างเหมาะสม (Tassaneeyarat & Rodcumdee, 2014)

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า แนวคิดการมีส่วนร่วมของโคเฮน และ อัฟฮอฟ (Cohen & Uphoff, 1981) ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนที่ 1 การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision making) ขั้นตอนที่ 2

Effect of a Family Participation Program on Sexual Assault Prevention Among Guardians of Middle School Girls in Communities ผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน

การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน (Implementation) ขั้นตอนที่ 3 การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ (Benefits) และขั้นตอนที่ 4 การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation) สามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อให้ครอบครัวมีส่วนร่วมในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศได้

ผู้วิจัยจึงออกแบบโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ศึกษาในโรงเรียนที่อยู่ในชุมชน โดยครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนี้ 1) ให้ความรู้เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ 2) การสังเกตพฤติกรรมที่จะนำไปสู่การเกิดการล่วงละเมิดทางเพศ เช่น การแต่งกาย การใช้สื่อโซเชียล เป็นต้น 3) การส่งเสริมการป้องกันตนเองของเด็ก โดยการสร้างความเชื่อมั่นของตนเองในเด็ก และ 4) การให้คำปรึกษาในการใช้สื่อโซเชียล การคบเพื่อน (Cashin & Weissbourd, 2017) การวิจัยครั้งนี้ มุ่งหวังให้ผู้ปกครองมีบทบาทในการอบรมสั่งสอนเด็กเกี่ยวกับการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ สามารถสังเกตพฤติกรรมของเด็ก และส่งเสริมให้เด็กมีการปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสมตามวัย เพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศและลดโอกาสเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเด็กหญิง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังที่ได้รับโปรแกรมฯ
2. เพื่อเปรียบเทียบการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สมมุติฐานการวิจัย

1. คะแนนเฉลี่ยการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ก่อนและหลังของกลุ่มทดลองแตกต่างกัน
2. คะแนนเฉลี่ยการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หลังการทดลองของกลุ่มทดลองแตกต่างจากกลุ่มควบคุม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการมีส่วนร่วมของ โคเฮน และ อัฟฮอฟ (Cohen & Uphoff, 1981) มาเป็นกรอบในการดำเนินโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวที่ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจมี 3 ขั้นตอนย่อย คือ 1) การริเริ่มตัดสินใจ 2) การดำเนินการตัดสินใจ และ 3) การตัดสินใจลงมือปฏิบัติการ โดยผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการร่วมกันออกแบบ จัดทำร่างแผนกิจกรรมฯ และข้อสรุปแผนกิจกรรมฯ ขั้นตอนที่ 2 การมีส่วนร่วมในการลงมือปฏิบัติมี 3 ขั้นตอนย่อย คือ 1) การสนับสนุนทางด้านทรัพยากร 2) การเข้าร่วมในการบริหาร และ 3) การประสานขอความร่วมมือ โดยผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมตามที่ได้วางแผนไว้ ขั้นตอนที่ 3 การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ โดยผู้ปกครองมีส่วนร่วมสะท้อนคิดในประเด็นของผลประโยชน์ คือ ด้านวัตถุ ด้านสังคม และด้านบุคคล และขั้นตอนที่ 4 การมีส่วนร่วมในการประเมินผล โดยผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการประเมินผลความพึงพอใจ ความคาดหวังของครอบครัว ข้อดีและข้อบกพร่องของกิจกรรม ซึ่งจากดำเนินการตามแนวคิดการมีส่วนร่วมดังกล่าวจะส่งผลให้ผู้ปกครองสามารถป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กหญิงได้ ตลอดจนลดโอกาสเสี่ยงของการถูกล่วงละเมิดทางเพศของเด็กหญิงต่อไป

Effect of a Family Participation Program on Sexual Assault Prevention Among Guardians of Middle School Girls in Communities ผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (quasi-experimental research) แบบสองกลุ่มวัดก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง (two group pretest-posttest design) แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ผู้ปกครองของเด็กหญิงที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนในชุมชน จังหวัดเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2565

กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ปกครองของเด็กหญิงที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนในชุมชน อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2565

ผู้วิจัยคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีการวิเคราะห์อำนาจการทดสอบของ โคเฮน (Cohen, 1992) กำหนดค่าอำนาจการทดสอบที่ระดับ 0.80 และกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05 โดยประมาณค่าขนาดความสัมพันธ์ของตัวแปร จากการศึกษาผลของโปรแกรมพัฒนาทักษะชีวิตโดยการสนับสนุนของผู้ปกครอง ในการป้องกันตนเองในการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (Srithongkun et al., 2019) นำมาคำนวณหาขนาดอิทธิพล จากสูตร $d = \frac{\bar{X}_E - \bar{X}_C}{SD_C}$ เมื่อแทนค่า = $(111.87 - 99.97)/12.31$ เท่ากับ 0.97 จึงประมาณค่าขนาดอิทธิพลเป็นอิทธิพลขนาดใหญ่เท่ากับ 0.80 ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มละ 21 คน

การศึกษานี้ ได้ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนในอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ มีขั้นตอน ดังนี้ 1) จับฉลากเลือก 2 ตำบลจาก 23 ตำบลในอำเภอหล่มสักได้ ตำบลห้วยไร่ และตำบลน้ำก้อ 2) จับฉลากเลือก โรงเรียนจากตำบลห้วยไร่ และตำบลน้ำก้อ โดยโรงเรียนที่สุ่มได้ก่อนเป็นกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมฯ คือ โรงเรียนบ้านวังร่อง ตำบลห้วยไร่ และโรงเรียนที่สุ่มได้ทีหลังเป็นกลุ่มที่ไม่ได้รับโปรแกรมฯ คือ โรงเรียนบ้านฝาย ตำบลน้ำก้อ 3) ผู้วิจัยทำการประชาสัมพันธ์โครงการวิจัยผ่านโปสเตอร์ ในรูปแบบอินโฟกราฟฟิก โดยส่งเข้าทางแอปพลิเคชันไลน์ของผู้ปกครองของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อประชาสัมพันธ์ การเข้าร่วมโครงการวิจัย และ 4) ผู้วิจัยกำหนดสัดส่วนผู้ปกครองของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ตามลำดับชั้น โดยกำหนดชั้นละ 7 คน รวมทั้งหมด 21 คนในแต่ละโรงเรียน ผู้วิจัยเปิดรับการเข้าร่วมการวิจัยของผู้ปกครองจนครบจำนวนที่ต้องการ และตรวจสอบกลุ่มตัวอย่างตามคุณสมบัติที่กำหนด

เกณฑ์การคัดเลือกเข้าคือ 1) มีอายุ 20 ปีขึ้นไป 2) มีโทรศัพท์แบบสมาร์ทโฟน สามารถติดต่อสื่อสารทางแอปพลิเคชันไลน์ได้ 3) สามารถพูด อ่าน และเขียนภาษาไทยได้ และ 4) สามารถเข้าร่วมโปรแกรมฯ ครอบคลุมการ และยินยอมเข้าร่วมงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย และเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย คือ โปรแกรมการมีส่วนร่วมต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ ในปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชนมีการดำเนินการโปรแกรม 8 สัปดาห์

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่

2.1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นลักษณะคำถามปลายปิด จำนวน 3 ข้อ ประกอบด้วย เพศ อายุ และระดับการศึกษา

2.2 แบบสอบถามการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศผู้ปกครองเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยผู้วิจัยพัฒนาจากการทบทวนวรรณกรรม โดยข้อคำถามประกอบด้วย 1) ความรู้เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ

Effect of a Family Participation Program on Sexual Assault Prevention Among Guardians of Middle School Girls in Communities ผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน

จำนวน 5 ข้อ 2) การสังเกตพฤติกรรมที่จะนำไปสู่การเกิดการล่วงละเมิดทางเพศ เช่น การแต่งกาย การใช้สื่อโซเชียล เป็นต้น จำนวน 5 ข้อ 3) การส่งเสริมการป้องกันตนเองของเด็กโดยการสร้างความเชื่อมั่นของตนเองในเด็ก จำนวน 5 ข้อ และ 4) การให้คำปรึกษาในการใช้สื่อโซเชียล การคบเพื่อนจำนวน 5 ข้อ รวมทั้งหมด 20 ข้อ ลักษณะแบบคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) แบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่

เป็นประจำ	หมายถึง	ปฏิบัติ 6-7 ครั้ง ต่อสัปดาห์	ให้คะแนน 3 คะแนน
บ่อยครั้ง	หมายถึง	ปฏิบัติ 4-5 ครั้ง ต่อสัปดาห์	ให้คะแนน 2 คะแนน
บางครั้ง	หมายถึง	ปฏิบัติ 1-3 ครั้ง ต่อสัปดาห์	ให้คะแนน 1 คะแนน
ไม่เลย	หมายถึง	ไม่ปฏิบัติเลย	ให้คะแนน 0 คะแนน

โดยมีค่าคะแนน 0-60 คะแนน การแปลผลระดับการป้องกันฯ โดยใช้วิธีคำนวณอันตรายภาคขึ้นโดยใช้ค่าพิสัยของข้อมูล คือหาผลต่างของค่าสูงสุดกับค่าต่ำสุดของข้อมูล แล้วเอาผลลัพธ์มาแบ่งเป็นช่วงที่เท่ากัน 5 ชั้น แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ค่าเฉลี่ยคะแนน 49-60	หมายถึง	มีการป้องกันฯ ระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยคะแนน 37-48	หมายถึง	มีการป้องกันฯ ระดับมาก
ค่าเฉลี่ยคะแนน 25-36	หมายถึง	มีการป้องกันฯ ระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ยคะแนน 13-24	หมายถึง	มีการป้องกันฯ ระดับน้อย
ค่าเฉลี่ยคะแนน 0-12	หมายถึง	มีการป้องกันฯ ระดับน้อยที่สุด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้รับการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่าน เป็นอาจารย์คณะพยาบาลศาสตร์ สาขาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชนจำนวน 2 ท่าน ครูอนามัยโรงเรียนจำนวน 2 ท่าน และพยาบาลชุมชนที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลจำนวน 2 ท่าน คำนวณค่าดัชนีความตรงด้านเนื้อหาทั้งหมด (S-CVI) ได้เท่ากับ .91 และตรวจสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยนำไปทดลองใช้กับผู้ปกครองเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งมีคุณสมบัติคล้ายคลึงกันกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 ราย คำนวณหาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร Cronbach' s alpha coefficient ได้เท่ากับ .95

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยทำการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ผ่านจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยได้รับการรับรองจริยธรรมเลขที่ 014/2566 ผู้วิจัยทำการชี้แจงในการเข้าร่วมวิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทราบวัตถุประสงค์ ขั้นตอน ระยะเวลาในการทำวิจัย และสามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วมการวิจัยได้โดยไม่มีผลกระทบใด ๆ เมื่อกลุ่มตัวอย่างตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัย ผู้วิจัยขอความยินยอมด้วยการลงนามในหนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนำเสนอโดยภาพรวม และนำมาใช้ประโยชน์เพื่อการวิจัยเท่านั้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยประสานผู้อำนวยการโรงเรียน แนะนำตัวพร้อมกับชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการวิจัย กับกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลและรายละเอียดของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนในการเก็บข้อมูล เมื่อได้รับอนุญาตให้ทำวิจัย ผู้วิจัยประสานครูประจำชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการวิจัย ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล และการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยได้กลุ่มตัวอย่างตามคุณสมบัติตามที่กำหนด จากนั้นผู้วิจัยขออนุญาตติดต่อประสานกับกลุ่มตัวอย่างทางแอปพลิเคชันไลน์ โดยสร้างกลุ่มไลน์ของกลุ่มตัวอย่าง เมื่อกลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมกลุ่มไลน์ ผู้วิจัยจึงทำ

Effect of a Family Participation Program on Sexual Assault Prevention
Among Guardians of Middle School Girls in Communities
ผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ
ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน

การนัดหมายพบกลุ่มตัวอย่างเพื่อแนะนำตัวพร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการวิจัย ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ระยะเวลาดำเนินการ ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย และการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างพร้อมทั้งผู้วิจัยขอความยินยอมด้วยการลงนามในหนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย

กลุ่มทดลอง

กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน ใช้เวลาในการทำกิจกรรม 8 สัปดาห์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ครั้งที่ 1 (สัปดาห์ที่ 1) ใช้เวลา 2 ชั่วโมง 45 นาที

ขั้นตอนที่ 1 การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ

ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างแบ่งกลุ่มเป็น 3 กลุ่ม ร่วมแสดงความคิดเห็นว่าปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศฯ มีความสำคัญอย่างไร เพราะอะไรถึงต้องได้รับการแก้ไข โดยให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนนำเสนอ จากนั้นผู้วิจัยนำเสนอสถานการณ์ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และเปิดคลิปวิดีโอ หยุดล่วงละเมิดทางเพศ หยุดโทษเหยื่อ หลังจากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศฯ โดยเริ่มตั้งแต่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้บทบาทของครอบครัวในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ และผลกระทบต่อเด็ก ครอบครัวและสังคม และผู้วิจัยสอบถามกลุ่มตัวอย่างในประเด็นที่ว่าท่านคิดว่าครอบครัวควรมีการริเริ่มตัดสินใจที่จะมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นหรือไม่

ผู้วิจัยมอบคู่มือการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับผู้ปกครองให้กับกลุ่มตัวอย่าง และให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ และให้กลุ่มตัวอย่างร่วมกันวิเคราะห์ประเด็นปัญหาตามสถานการณ์ ผู้วิจัยสอบถามกลุ่มตัวอย่างในประเด็นว่าครอบครัวควรมีการดำเนินการตัดสินใจวางแผนการมีส่วนร่วมในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศฯ หรือไม่ และเมื่อมีการตัดสินใจวางแผนร่วมกัน ผู้วิจัยจึงให้กลุ่มตัวอย่างร่วมกันออกแบบและจัดทำร่างแผนกิจกรรมการปฏิบัติของครอบครัวในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศฯ และนำเสนอแผนเพื่อหาข้อสรุปร่วมกัน และผู้วิจัยสอบถามกลุ่มตัวอย่างในประเด็นการตัดสินใจลงมือปฏิบัติตามร่างแผนกิจกรรม

หลังจากนั้น ผู้วิจัยนำร่างแผนกิจกรรมของครอบครัวในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศไปจัดทำแผนกิจกรรม ฉบับสมบูรณ์ และเตรียมเผยแพร่แผนกิจกรรม ในขั้นตอนที่ 1 จะเห็นได้ว่าผู้ปกครองมีส่วนร่วม ในการริเริ่มตัดสินใจ ร่วมกำหนดปัญหา และมีส่วนร่วมในการวางแผนพร้อมทำแผนกิจกรรมฯ

ครั้งที่ 2 (สัปดาห์ที่ 2) ใช้เวลา 15 นาที

ขั้นตอนที่ 2 การมีส่วนร่วมในการลงมือปฏิบัติ

ผู้วิจัยชี้แจงเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของครอบครัวในด้านทรัพยากร ได้แก่ วัสดุอุปกรณ์ที่เอื้อต่อการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศฯ และชี้แจงเกี่ยวกับการใช้คู่มือการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสำหรับผู้ปกครองให้กับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยเน้นย้ำบทบาทของครอบครัวในการเข้าร่วมดำเนินกิจกรรม และแนะนำช่องทางในการขอความช่วยเหลือ และการประสานงานขอความร่วมมือของครอบครัวในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ

ผู้วิจัยนำร่างแผนกิจกรรมการปฏิบัติของครอบครัวในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศฯ มาจัดทำเป็นแผนกิจกรรมฉบับสมบูรณ์ และเผยแพร่ให้กลุ่มตัวอย่าง และให้กลุ่มตัวอย่างร่วมกันพิจารณาแผนกิจกรรมฉบับสมบูรณ์ จากนั้นผู้วิจัยประสานกับกลุ่มตัวอย่างติดตามทางโซเชียล โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบประเมินทุกวันอาทิตย์ ถ่ายรูปแบบประเมิน การป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กหญิงมัธยมศึกษาตอนต้นของผู้ปกครอง

Effect of a Family Participation Program on Sexual Assault Prevention Among Guardians of Middle School Girls in Communities ผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน

ที่ทำในสัปดาห์นั้น ๆ จากกระบวนการขั้นตอนที่ 2 จะเห็นได้ว่าผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการประเมินแผนกิจกรรมฉบับสมบูรณ์

ครั้งที่ 3 (สัปดาห์ที่ 3-7) ใช้เวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที

ขั้นตอนที่ 3 การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์

กลุ่มตัวอย่างดำเนินการตามแผนกิจกรรมฉบับสมบูรณ์ และติดตามสอบถามกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการปฏิบัติของครอบครัวในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ ประโยชน์ ปัญหาอุปสรรค และให้คำปรึกษาให้ครอบครัวมีส่วนร่วมหาแนวทางในการแก้ไขปัญหา สัปดาห์ละ 1 ครั้ง (ทุกวันอาทิตย์) พร้อมทั้งผู้วิจัยให้กำลังใจ และชมเชยครอบครัวที่มีการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ และให้คำแนะนำหากพบปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรม ในขั้นตอนที่ 3 จะเห็นได้ว่าผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมอย่างต่อเนื่องครบถ้วน

ครั้งที่ 4 (สัปดาห์ที่ 8) ใช้เวลา 1 ชั่วโมง 35 นาที

ขั้นตอนที่ 4 การมีส่วนร่วมในการประเมินผล

ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างแต่ละครอบครัว มีส่วนร่วมในการสะท้อนคิดเกี่ยวกับประโยชน์ที่ได้รับจากการดำเนินงานตามแผนกิจกรรมการปฏิบัติของครอบครัวในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ และให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความพึงพอใจ ความคาดหวัง และการวิเคราะห์ข้อดีและข้อบกพร่อง พร้อมทั้งร่วมกันหาทางแก้ไขในการดำเนินงานการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศฯ โดยเป็นการประเมินผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานตามแผนกิจกรรม การปฏิบัติของครอบครัวในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ จากนั้นผู้วิจัยสรุปการดำเนินงานการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในขั้นตอนที่ 4 จะเห็นได้ว่าผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในการประเมินผลตามแผนกิจกรรมการปฏิบัติของครอบครัว ในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศฯ

กลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวฯ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ครั้งที่ 1 (ในสัปดาห์ที่ 1) ผู้วิจัยให้กลุ่มควบคุมทำแบบสอบถามการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อประเมินการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ครั้งที่ 2 (ในสัปดาห์ที่ 8) ผู้วิจัยให้กลุ่มควบคุมทำแบบสอบถามการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมอบคู่มือการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสำหรับผู้ปกครอง จากนั้นให้ข้อมูลสถานการณ์ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องการล่วงละเมิดทางเพศ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลทั่วไป เพศ อายุ และระดับการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคล โดยใช้สถิติวิเคราะห์ chi-square และเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการป้องกันฯ โดยใช้สถิติ paired t-test ในการเปรียบเทียบภายในกลุ่ม และใช้สถิติ independent t-test ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม เนื่องจากข้อมูลมีการแจกแจงแบบโค้งปกติ

ผลการวิจัย

1. ด้านข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

กลุ่มตัวอย่างมีทั้งหมด 42 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 21 คน กลุ่มควบคุม จำนวน 21 คน ซึ่งตลอดการดำเนินการโปรแกรมฯ กลุ่มตัวอย่างอยู่ครบ ร้อยละ 100 ทั้ง 2 กลุ่ม ในการเปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคล

Effect of a Family Participation Program on Sexual Assault Prevention
Among Guardians of Middle School Girls in Communities
ผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ
ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน

ของผู้ปกครองระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม พบว่า เพศ อายุ และระดับการศึกษา ไม่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง (n = 42)

ข้อมูลส่วนบุคคล	กลุ่มทดลอง (n = 21)		กลุ่มควบคุม (n = 21)		Chi-square	p-value
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
อายุ	M = 42.76 (SD = 9.36)		M = 43.19 (SD = 8.74)		.614	.893
30-39 ปี	10	47.62	8	38.10		
40-49 ปี	8	38.10	9	42.86		
50-59 ปี	1	4.76	2	9.52		
60 ปีขึ้นไป	2	9.52	2	9.52		
เพศ					1.273	.259
ชาย	3	14.30	6	28.60		
หญิง	18	85.70	15	71.40		
ระดับการศึกษา					6.234	.182
ประถมศึกษา	10	47.62	4	19.05		
มัธยมศึกษาตอนต้น	4	19.05	10	47.62		
มัธยมศึกษาปลายขึ้นไป	7	33.33	7	33.33		

2. ด้านการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของผู้ปกครองเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

การศึกษาผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชนพบว่า ภายหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ กลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยคะแนนการป้องกันฯ มากกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) และจากการเปรียบเทียบคะแนนการป้องกันฯ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยคะแนนการป้องกันฯ ไม่แตกต่างกัน ($p = .063$) เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนหลังการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนการป้องกันฯ สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 คะแนนการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครอง (n = 42)

ระยะเวลา	คะแนนการป้องกันฯ		P-value ^a
	กลุ่มทดลอง Mean (SD)	กลุ่มควบคุม Mean (SD)	
ก่อนการทดลอง	34.76 (14.11)	27.90 (8.17)	.063
หลังการทดลอง	51.76 (8.80)	38.86 (4.83)	.001
P-value ^b			.001

a Independent sample t-test

b Paired sample t-test

Effect of a Family Participation Program on Sexual Assault Prevention Among Guardians of Middle School Girls in Communities ผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาค้นคว้าผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ก่อนการทดลองกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมีการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศไม่แตกต่างกัน และหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศสูงกว่ากลุ่มควบคุม และสูงกว่าก่อนการทดลอง

การที่กลุ่มทดลอง ได้รับการส่งเสริมบทบาทของครอบครัว โดยการส่งเสริมความรู้ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ 1) ให้ความรู้เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ 2) การสังเกตพฤติกรรมที่จะนำไปสู่การเกิดการล่วงละเมิดทางเพศ เช่น การแต่งกาย การใช้สื่อโซเชียล เป็นต้น 3) การส่งเสริมการป้องกันตนเองของเด็ก โดยการสร้างความเชื่อมั่นของตนเองในเด็ก และ 4) การให้คำปรึกษาในการใช้สื่อโซเชียล การคบเพื่อน อีกทั้งได้รับคู่มือฯ ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กรณีศึกษา และมีส่วนร่วมในการหาแนวทางแก้ปัญหาาร่วมกันมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนกิจกรรมการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ มีส่วนร่วมในการบันทึกผลการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ และได้รับการติดตามสัปดาห์ละ 1 ครั้ง และได้มีส่วนร่วมในการประเมินผลกิจกรรมการป้องกัน

ผลการศึกษาครั้งนี้ สอดคล้องกับการศึกษาการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศโดยเน้นที่ผู้ปกครอง พบว่าการอบรมให้ความรู้กับผู้ปกครองสามารถส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศได้อย่างมาก และช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศมากขึ้น (Khanjari et al., 2017) ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่ากระบวนการมีส่วนร่วมทำให้เกิดกลไกในการขับเคลื่อนให้ผู้ปกครองได้รู้จักบทบาทและหน้าที่ของตนในการดูแลเลี้ยงดูเอาใจใส่ต่อเด็กให้เจริญเติบโตเป็นบุคคลที่มีความพร้อมทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาในการส่งเสริมการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ (Rudolph & Zimmer-Gembeck, 2018) นอกจากนี้ ผู้ปกครองยังมีความสำคัญอย่างมากในการให้ความรู้ อบรมสั่งสอน สังเกตพฤติกรรม และมีการสื่อสารกับเด็กในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ (Xie et al., 2016)

จากผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมฯ กลุ่มทดลองมีคะแนนมากกว่าก่อนได้รับโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าการได้รับโปรแกรมฯ เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ ทำให้มีการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเพิ่มขึ้น เนื่องจากการได้รับโปรแกรมฯ ที่พัฒนามาจากแนวคิดทฤษฎีการมีส่วนร่วมของ โคเฮน และ อัฟฮอฟ (Cohen & Uphoff, 1981) ที่ประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ 2) การมีส่วนร่วมในการลงมือปฏิบัติ 3) การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ และ 4) การมีส่วนร่วมในการประเมินผลโดยกิจกรรมตามโปรแกรมฯ ที่ดำเนินการโดยผู้วิจัย

สำหรับกลุ่มทดลอง รูปแบบกิจกรรมเป็นทั้งกิจกรรมกลุ่มและรายบุคคล ประกอบด้วยกิจกรรม 8 ครั้ง ใช้เวลา 8 สัปดาห์ เมื่อสิ้นสุดโปรแกรมฯ จึงก่อให้เกิดการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน และพบว่า การเปลี่ยนแปลงมากที่สุดเป็นเรื่องการสอนให้เด็กรู้จักการเป็นเจ้าของอวัยวะร่างกายของตนเอง ไม่อนุญาตให้ใครมาสัมผัสร่างกายได้ สำหรับเรื่องที่มีการเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุด คือ การสังเกตการใช้โทรศัพท์มือถือของเด็กเกี่ยวกับการพูดคุยทั้งทางแชท วิดีโอคอล และการใช้โทรศัพท์ โดยกลุ่มเป้าหมายในครั้งนี้มุ่งเน้นในกลุ่มผู้ปกครองที่อาศัยอยู่กับเด็กจริง เป็นผู้ดูแลเด็กในปัจจุบัน

ผลการศึกษาครั้งนี้ สอดคล้องกับการศึกษา ความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติของผู้ปกครองเด็กวัยเรียน หลังการศึกษาป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศเด็กที่พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยการปฏิบัติของกลุ่มทดลองภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่าก่อนก่อนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) แสดงให้เห็นว่าการออกแบบและดำเนินกิจกรรมอบรมเพื่อป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศเด็ก สามารถนำไปสู่การเกิดการปฏิบัติของผู้ปกครองที่เหมาะสม (Khanjari et al., 2017) และจากงานวิจัยในครั้งนี้พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง

Effect of a Family Participation Program on Sexual Assault Prevention Among Guardians of Middle School Girls in Communities ผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน

(ร้อยละ 90) ซึ่งให้ความสนใจดูแลเอาใจใส่เด็กที่เป็นเพศหญิงด้วยกันได้มากกว่าผู้ปกครองเพศชาย (Khoori et al., 2020)

ผลการศึกษาพบว่า หลังการทดลองกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2

ผลการศึกษาสามารถอธิบายได้ว่า การที่กลุ่มได้รับโปรแกรมฯ มีค่าเฉลี่ยคะแนนการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับโปรแกรมฯ นั้น เป็นผลมาจากโปรแกรมฯ ซึ่งมีความแตกต่างจากการส่งเสริมบทบาทครอบครัวในการสื่อสารด้านสุขภาวะทางเพศของวัยรุ่น ส่งเสริมให้ครอบครัวมีทัศนคติเชิงบวกในเรื่องเพศ สามารถสื่อสารเรื่องเพศอย่างสร้างสรรค์กับบุตรหลาน เพื่อสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมการเล่นดู และการสื่อสารเรื่องเพศอย่างสร้างสรรค์ในครอบครัวในการป้องกันการเกิดการล่วงละเมิดทางเพศ (UN Thailand, 2016) แต่ยังคงขาดการติดตามเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษา ความรู้ ทัศนคติ และแนวปฏิบัติในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ เด็กของผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน: การศึกษานำร่องในกรุงปักกิ่ง และมณฑลเหอเป่ย์ ประเทศจีน พบว่า ผู้ปกครองที่มีทัศนคติเชิงบวก แต่มีความรู้และการปฏิบัติไม่ดี ควรเสริมสร้างความรู้และทักษะในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการสร้างแนวปฏิบัติร่วมกันเพื่อป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศในเด็ก (Guo et al., 2019)

การที่กลุ่มควบคุมได้รับการพยาบาลตามปกติ นั้น จะมุ่งเน้นการให้ความรู้ และการรณรงค์ในกลุ่มเด็กในโรงเรียนเท่านั้น ทำให้การป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศยังมีการป้องกันน้อย หรือไม่ได้ป้องกันเลย แต่เมื่อผู้ปกครองเข้าร่วมโปรแกรมฯ จนจบกระบวนการ 4 ขั้นตอน จึงทำให้เกิดการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศมากยิ่งขึ้น เพราะการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการดำเนินการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ (Russell et al., 2024) ในเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นช่วยส่งเสริมให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมเกิดความรู้สึกถึงความเป็นเจ้าของในแผนกิจกรรมฯ และทำให้ผู้มีส่วนร่วมนั้นยินยอมปฏิบัติตาม และรวมถึงตกลงยอมรับได้อย่างสมัครใจจนเกิดการปฏิบัติ (Chantrayotagorn & Udkhammee, 2021) จึงส่งผลให้หลังการทดลองกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมฯ มีการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปได้ว่าโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมานั้น สามารถส่งเสริมให้ผู้ปกครองมีการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน สอดคล้องกับการศึกษาผลของโปรแกรมพัฒนาทักษะชีวิตโดยการสนับสนุนของผู้ปกครองในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ในเด็กนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พบว่า ภายหลังการทดลองกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยทักษะการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศทั้ง 4 ด้าน สูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < .001$) (Srithongkun et al., 2019)

ผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ สามารถอธิบายได้ว่าโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการปฏิบัติ การป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน ที่นำแนวคิดการมีส่วนร่วมของชุมชนของ โคเฮน และ อัฟฮอฟ (Cohen & Uphoff, 1986) มาประยุกต์ใช้ ในรูปแบบของกิจกรรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็ก ประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การมีส่วนร่วมในการลงมือปฏิบัติ การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ และการมีส่วนร่วมในการประเมินผล ซึ่งจะทำให้ผู้ปกครองเกิดการพัฒนาตนเองจนเกิดการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กอย่างต่อเนื่อง

Effect of a Family Participation Program on Sexual Assault Prevention
Among Guardians of Middle School Girls in Communities
ผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ
ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. พยาบาลวิชาชีพ บุคลากรสาธารณสุขอื่นที่ปฏิบัติงานด้านอนามัยโรงเรียน หรือบุคลากรทางการศึกษาในโรงเรียนสามารถนำองค์ความรู้การป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศฯ ไปสอนผู้ปกครองของนักเรียนในโรงเรียน เพื่อให้ผู้ปกครองมีความรู้ความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็ก
2. พยาบาลวิชาชีพ บุคลากรสาธารณสุขอื่นที่ปฏิบัติงานด้านอนามัยโรงเรียน หรือบุคลากรทางการศึกษาในโรงเรียนสามารถนำโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัว มาเป็นต้นแบบให้กับโรงเรียนขยายโอกาสอื่นที่มีบริบทคล้ายคลึงกัน เพื่อป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
3. การนำโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวจากงานวิจัยนี้ไปใช้ อาจจะต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ของผู้ปกครอง การนิยามลักษณะของผู้ปกครอง รวมทั้งเพศของผู้ปกครอง ซึ่งจะส่งผลต่อความรู้ความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กของผู้ปกครองได้มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการติดตามผลของการศึกษาในระยะยาว เพื่อติดตามประเมินผลลัพธ์เด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ
2. ควรมีศึกษาการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

References

- Babatsikos, G. (2010), Parents' knowledge, attitudes and practices about preventing child sexual abuse: A literature review. *Child Abuse Review*, 19(2), 107-129. <https://doi.org/10.1002/car.1102>
- Cashin, A., & Weissbourd, R. (2017). *Sexual harassment among teens is pervasive. Here's how parents can change that.* <https://www.washingtonpost.com/news/parenting/wp/2017/10/16/sexual-harassment-among-teens-is-pervasive-heres-how-parents-can-help-change-it/>
- Chanphong, J. (2019). Parent-child sexual communication. *Nursing Science Journal of Thailand*, 37(1), 4–16. <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/ns/article/view/180915> (in Thai)
- Chantrayotagorn, L., & Udkhammee, K. (2021). Effects of professional nurses participation program in perioperative nursing care to patient safety surgery Phrae Hospital. *Journal of the Phrae Hospital*, 29(1), 28-38. <https://thaidj.org/index.php/jpph/article/view/10680/9404>
- Chulpan, P. (2017). *Sexually abuse.* http://www2.yothinburana.ac.th/website/Teacher_Works/05_Health/preeda/book4.pdf (in Thai)
- Cohen, J. (1992). Statistical power analysis. *Current Directions in Psychological Science*, 1(3), 98–101. <https://www.doi.org/10.1111/1467-8721.ep10768783>
- Cohen, J. M., & Uphoff, N. T. (1981). *Rural development participation: Concept and measure for project design implementation and evaluation: Rural development committee center for international studies.* Cornell University Press.
- Cohen, J. M., & Uphoff, N. T. (1986). *World development.* McGraw-Hill.

Effect of a Family Participation Program on Sexual Assault Prevention
Among Guardians of Middle School Girls in Communities
ผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ
ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน

- Committee for Prevention and Resolution of Teenage Pregnancy Problems. (2016). *Adolescent pregnancy prevention and solution to the problem act, B.E. 2560-2569 (2017-2026), act for prevention and solution of the adolescent pregnancy problem, B.E. 2559 (2016)*.
http://203.157.71.139/group_sr/allfile/1611217699.pdf (in Thai)
- Department of Mental Health. (2018). *The Ministry of Public Health joins forces to end violence against children and women by setting up "dependency centers" in all levels of health care facilities across the country*. <https://www.dmh.go.th/news-dmh/view.asp?id=28353> (in Thai)
- Guo, S., Chen, J., Yu, B., Jiang, Y., Song, Y., & Jin, Y. (2019). Knowledge, attitude, and practice of child sexual abuse prevention among parents of children with hearing loss: A pilot study in Beijing and Hebei Province, China. *Journal of Child Sexual Abuse, 28*(7), 781–798.
<https://doi.org/10.1080/10538712.2019.1627688>
- Jaikla, P., & Jaikla, A. (2019). Nurses' role in child sexual abuse. *Journal of Health Science Research, 13*(2), 128–139. <https://he01.tci-thaijo.org/index.php/JHR/article/view/233447> (in Thai)
- Khanjari, S., Modabber, M., Rahmati, M., & Haghani, H. (2017). Knowledge, attitudes and practices among parents of school-age children after child sexual abuse prevention education. *Iran Journal of Nursing, 29*(104), 17-27. <https://www.sid.ir/paper/114377/en>
- Khoori, E., Gholamfarkhani, S., Tatari, M., & Wurtele, S. K. (2020). Parents as teachers: Mothers' roles in sexual abuse prevention education in Gorgan, Iran. *Child Abuse & Neglect, 109*, 104695. <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2020.104695>
- Kirdin, S., Vuthiarpa, S., & Bunthumporn, N. (2019). Effects of life skills program on knowledge and life skills to prevent sexual assault in female secondary school students. *The Journal of Psychiatric Nursing and Mental Health, 33*(1), 128-145. <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/JPNMH/article/view/185666/130523> (in Thai)
- Klatthong, S. (2006). *Program development on prevention skills against sexual assault among school aged children in Maung District, Uttaradit Province* [Unpublished doctoral dissertation]. Mahidol University. (in Thai)
- Mileva, B., Goshev, M., & Alexandrov, A. (2020). Crimes against children: Sexual violence. *Science & Research, 5*(2), 42-48. <https://www.sandtr.org/journal/5/95.pdf>
- Pangsorn, A., & Sithicharoon, W. (2018). Demographic profiles of sexual abused cases in HRH princess Maha Chakri Sirindhorn medical center. *Ramathibodi Medical Journal, 41*(1), 38-47. <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/ramajournal/article/view/98466>
- Rudolph, J., & Zimmer-Gembeck, M. J. (2018). Parents as protectors: A qualitative study of parents' views on child sexual abuse prevention. *Child Abuse & Neglect, 85*, 28–38.
<https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2018.08.016>

Effect of a Family Participation Program on Sexual Assault Prevention
Among Guardians of Middle School Girls in Communities
ผลของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของครอบครัวต่อการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ
ในผู้ปกครองของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชุมชน

- Russell, D. H., Trew, S., Harris, L., Dickson, J., Walsh, K., Higgins, D. J., & Smith, R. (2024). Engaging parents in child-focused child sexual abuse prevention education strategies: A systematic review. *Trauma, Violence, & Abuse*, e15248380241235895. <https://doi.org/10.1177/15248380241235895>
- Srithongkun, W., Auemaneekul, N., Powwattana, A., & Taechaboonsersak, P. (2019). The effects of a lifeskills program with parental support on sexual abuse prevention of elementary school girls. *Journal of Public Health Nursing*, 33(Online), 1–20. (in Thai)
- Tassaneeyarat, S., & Rodcumdee, B. (2014). The effect of child sexual abuse prevention program on intention to conduct preventive behaviors of primary school girl. *Journal of Nursing Science Chulalongkorn University*, 26(1), 1-10. (in Thai)
- UN Thailand. (2016). *SDGs success stories in Thailand - prevention and solution of the adolescent pregnancy problem act A.D. 2016*. <https://thailand.unfpa.org/en/publications/sdgs-success-stories-thailand-prevention-and-solution-adolescent-pregnancy-problem-act> (in Thai)
- Vijitpreecha, A. (2020). *Paweena reveals the statistics of the year 2020, more children were raped than the year and found the youngest age 2 years and 10 months*. <https://www.naewna.com/local/541714> (in Thai)
- World Health Organization. (2022). *Violence against children*. <https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/violence-against-children>
- Xie, Q. W., Qiao, D. P., & Wang, X. L. (2016). Parent-Involved prevention of child sexual abuse: A qualitative exploration of parents' perceptions and practices in Beijing. *Journal of Child and Family Studies*, 25, 999–1010. <https://doi.org/10.1007/s10826-015-0277-5>